

ΚΩΣΤΑΣ. Δὲν τήνε βλέπω πιά... Χάθηκε μὲς τὸ πηχτὸ σκοτάδι...

ΕΝΑΣ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΣ. Σωθῆτε, σωθῆτε!

ΚΩΣΤΑΣ. (Τήνε παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι). Ἔλα ἀπὸ δῶ ἐμεῖς· ἀπὸ τὸ παράθυρο. (Πρὸς τὰ κάτω). Σκάλες! βάλτε τὶς σκάλες!

(Πέφτει ἢ στέγη).

ΕΝΑΣ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΣ. (Παύοντας νὰ πετᾷ νερό). Οὐ! χαλασμός! Ἀπὸ παντοῦ γκρεμίζεται τὸ σπίτι... Πάει καταστράφηκε ὅλο. Ἄ, τί φλόγες! Νερό! νερό! (Ξαναρχίζει νὰ πετᾷ νερό).

ΑΛΛΟΣ. (Ἀπὸ κάτω ὑπόκωφα καὶ μυστηριώδικα βοώντας). Ἀοαούουου!...

(Ἡ σκηνὴ ὀλοκάθαρα πιά φωτίζεται ἀπὸ τὶς φλόγες).

ΜΙΛΤΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΑΣ

ΤΑ ΚΙΟΝΟΚΡΑΝΑ ΣΥΝΤΡΙΜΙΑ

Τ' Ἄλφα καὶ τ' Ὁμέγα.

Τὸ Χάος. Τ' Ἀμορφο Μηδενικό. Ὁνεῖρο τρελοῦ σὲ ραϊσμένους καθρέφτες.

Κ' ὄστερα ἢ Δύναμη νὰν τὸ μορφώση σ' ἓναν τύπον Ἀρμονίας.

Ἄπ' τὸ ἓνα τὰ Χίλια—σὰν ἀπ' τὸ λευκὸ φῶς τὰ ἑπτὰ χρώματα.

Ἡ Σύλληψη, τ' ἀνατρίχιασμα τῆς Κίνησης, τὸ ἔμβρυο Ζωῆ. Ἀρχινᾶνε οἱ κύκλοι καὶ τὰ ματαγυρίσματα, σὰ στὴν ἄκρη σφεντόνας. Οἱ Ἥλιοι.

Σὰν μπουμπούκια σκάζουν οἱ Ἥλιοι.

Ἡ Ζέστα, καὶ πυρώνει. Σαλεύει τὸ πρῶτο σκουλήκι. Ὁ Ἄντρας κ' ἢ Γυναίκα—καὶ τὸ παραμιλητὸ τῆς Σάρκας.

Οἱ Γεννιές: μιὰ πάνου στὴν ἄλλη, σὰν τρεχούμενο νερὸ, καὶ σὰν ἀραχνοκλωστές.

Κοινωνία. Θεὸς καὶ Βασιλιάς.

Ἡ Σκέψη, τὸ Τραγοῦδι, καὶ τὸ γοερὸ «Γιατί» Ἀνηφοριές, Πικράδες, τὰ Σκοντάμματα. Τὸ Ἐγώ.

Οἱ Χαρές, τὰ ὠραία μάτια, τὰ ὠραία τὰ μάτια.

Ἡ Τέχνη. ἓνα τάνυσμα τοῦ «εἶναι»—σὰν τόξου τάνυσμα. Ἀμαρτίες, Τρόμοι, σκληράδες. Οἱ Ἀλλοφροσύνες. Τὸ φαρμάκι μὲς τὶς κοῦπες.

Ὁ ἄφραστός Ἐρχομός, ἢ Ἀπολύτρωση—σὰν εἶδος μορφίνα.

Ὁ Ὑπνος...

Ἡ Λαμπάδα.

Χλωμὸ κρινάκι. Οἱ ἀνομίες σὲ τέλεψαν: κ' οἱ

ἀνομίες, στὰ δικά μου μάτια, σ' ἔχουν ἐξαγιάσει, ὡ πόσο χλωμὸ κρινάκι.

Νὰ σοῦ πῶ τὴ μαύρη ἀλήθεια;

Ψές, τὴ νύχτα, σὰν καθόμαστε μαζὺ στὴ μπυραρία, πλάι πλάι, μὲς ἀπ' τὰ στενὰ τὰ ρουχαλάκια, τὸ χιλιοδομένο στοχαζόμενα κορμάκι,—κ' ἓνα κλάμμα μοῦρχοταν, ἔτσι, γιὰ μιὰν ἱερότη.

Τὸ ἔτσι—καθὼς εἶναι—καμένο ἀπ' τὸ δαυλὸ τῆς Ἀπόλαψης,—τόκανε, λές, ἢ Ἀμαρτία, μὲ τὴ φλόγα τῆς, ἱερό.

Καὶ μιὰν Εὐλάδεια μαραίνει τὸ δικό μου Πόθο.

ὦ! χιλιοσκοτωμένο, χιλιοδομένο, καὶ χωρὶς τιμὴ, τᾶσπρο χλωμὸ κρινάκι...

Ὁνεῖροπαρμένης.

Ποβολυμένη μου ἢ Ψυχὴ.

Θυμᾶται τοὺς Καιροὺς ὅπου δὲν εἶτανε ποτέ.

Πλανέματα σὲ θλιθερὰ φεγγάρια τοῦ χινόπουρου (πότε, καὶ ποιά φεγγάρια;)

Κι' ὄσα λογάκια δὲν τᾶειπε, κι' ὄσα ἀχειλία δὲν τὰ φίλησε.

Παιδί ἐγώ: διαβαίναμεν (ἐγὼ καὶ ποιός;) στρατὶ στρατὶ, κάτω ἀπ' τὰ πηχτὰ φύλλα. Τὸ νερὸ ἀνάδρυζε μὲς ἀπὸ γοῦρνες, κ' οἱ ἀνέμοι τρογυρνοῦσαν μὲς ἀπὸ δέντρα, σὰ βιολιά. Ὁ μαρμαρωμένος Σάτυρος, ἀπαντικρὺ, μὲ τὸ σκιστὸ ἀπ' τὰ γέλοια στόμα. Μὲς τὰ φύλλα (τοῦφες) σαλέμματα καὶ θροίσματα. Κι' ὁ καημὸς ὁ ἀνομολόγητος τῆς Ἀγάπης.

(Ὅμως ποῖο στρατὶ καὶ ποιά δέντρα; Ποῦ τὸ νερὸ κ' οἱ ἀνέμοι, ὁ Σάτυρος καὶ τὰ θροίσματα;

Ποτέσ αὐτὰ δὲν εἶτανε—καὶ δὲν ἐγένηκαν ποτέ. Μήτε Παιδί ἐγώ).

Διάμεσο.

Κ' ἤθελα νὰ κάνω κάτι, ὅπου νὰ μὴν τὸ κάνης Σὺ, κι' οὔτε ποτέ Σου νὰν τὸ κάνης, Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι.

Νᾶειναι μέσα μου ἢ Ψυχὴ τῶν Ὀλων, τ' Ἄρ-νιοῦ καὶ τοῦ Φειδιοῦ ἢ Ψυχὴ.

Καὶ Κεινοῦ, ποῦ, γιὰ δικιά του Ἀπόλαψη, τὸ μαχαίρι κόκκινο τὸ βάφει.

Ἀκουρέλλα.

Τσοιδούλα εἶταν ὥσαμε τὰ ψές· ἄμωσ τώρα, λέει, τὰ πράματα ψηλώσαν: Ἐγινε κυρὰ-κοκκώνα, καὶ τήνε λένε «δεσποινίς». Τὰ φουστάνια μακρόναν καὶ κοντήναν τὰ μαλλιά.

Μιλᾶει κουτὰ καὶ μετρημένα, — σὰ νὰ λαγάρι-

ζεν άργά μέσ τὸ μυαλὸ τὸ τ' εἶναι πρέπο γιά νά εἶπη.

Δίνει τὸ χέρι — τὸ χεράκι — καλόσυνα καὶ μαλακά, μὰ καὶ πιδ γλήγορα τὸ τραβάει, κοκκινίζοντας ἴσαμε τ' αὐτιά, ἃ λάχη καὶ ξεχαστῆ στοὺ χερσοφίξιμο.

Οἱ κοῦκλες κοίτουνται μέσ τὸ ντουλάπι ἀλησμονημένες, καὶ δὲν παραπονοιοῦνται. Κλεισμένα εἶναι τὰ μάτια τους. Τώρα ψάχουμε γιά Γαμπρό.

Κι' ἄμα Τόνε βροῦμε δὲ θὰν Τοῦ εἰποῦμε, βέβαια, πῶς, σὰ βρῆ τὸν κομμὸ μισανοιχτό, μέσ τὸ βάζο τοῦ γλυκοῦ βουτάει ἀκόμα τὸ κουτάλι τῆς σούπας, — καὶ πῶς, — μέσ τὸ κορμάκι τῆς Γυναίκας, τὸ ἐρωτόπαθο καὶ λαγαρόν, ὅπου τραντάζει τὸ κρεβάτι, — ἡ Παιδούλα ἀκόμα, ἡ Παιδούλα δλότελα, δὲν εἶναι πεθαμένη.

Φῶς ἐκ τῶν ἔνδον.

'Εσεῖς—ὅπου λέμε τόσα πράματα — καθιστοὶ κι' ἀραδαριά, οἱ Φίλοι κ' οἱ Ὀχτροὶ — ὅπου λέμε τόσα πράματα—νὰν τὸ ἤξέρατε τὸ τί σφαλνῶ Ἐγώ, μέσ στὰ δικά μου βύθη· τὸ Καλὸ καὶ τὸ Κακό.

'Εσεῖς οἱ Φίλοι—νὰν τὸ ἤξέρατε, κι' ἀκόμα πλιὸ θὰ μ' ἀγαπούσατε.

Κ' Ἐσεῖς—οἱ Ὀχτροὶ—κι' ἀκόμα πλιὸ θὰ μ' ὀχτρεύσατε.'

Τόσο Καλὸ—ποῦ κ' Ἐσεῖς, οἱ Ὀχτροὶ, μπόρει νὰ μ' ἀγαπήστε, τόσο Κακό — ποῦ κ' Ἐσεῖς, οἱ Φίλοι, μπόρει νὰ μ' ὀχτρεύσατε.

'Αληθινά, μπόρει καὶ νὰ μ' ὀχτρεύσατε.

Ὁ ἥλιος, πέφτοντας.

Βρέχει ὄξω σιγαλινά—καὶ τὰ τζάμια εἶναι γιομάτα δάκρυα.

Μισοσκοτεινιά χυμένη μέσ στὴν κάμαρη, σὰν κακὸ πουλί. Ὁ Οὐρανὸς — τυφλὸς μαντύας ἀνέλπιδος.

Δὲ μιλάνε. Ὁλοῦθε ἡ Σιωπή.

Τὰ σπίτια, μέσ στὴ θαμπάδα, μὲ τὰ γυαλιότερα κι' ὀλόλαμπα κεραμίδια, δείχνουνται—ἰππότες τρανοὶ κατάφραχτοι, μὲ τὰ δλόρθα κράνη.

'Αλλά, πάλε, εἶναι σὰν τυλιμμένα μὲ τάσημένα λέπια.

Τὰ σπαθιά — μέσ στὴν ὀπλοθήκη τοῦ Πατέρα μου, κοιμᾶνται ὕπνο χλωμό. (Μὲ μιά γλήγορην Ἄστραπή, ἀντιφεγγισμένη κ' ἐρχόμενη ἀπὸ μακριά, κάπου καὶ ποῦ, ντύνουνται οἱ κόψες τους: σὰ νὰ περνᾶν φιλοδοξίες μέσ στοὺ βαθύ τους ὕπνο.)

Μοναχός, καὶ δὲ μιλάω.

Τὸ κεφάλι στοὺ χέρι ἀπακκουμπάω.

Ἡ βροχὴ περνάει σκυφτά, σὰν κυρούλα ποῦ κλαίει.

.

Καὶ κάπου ἐκεῖ, κατὰ τὴ δύση, τὰ νέφια σκίζονται μονομιᾶς, τραγικά, ἀπῶνα μπουκέτο ρομφαῖες τοῦ μελλοθάνατου Ἡλίου, — ποῦ μαραίνεται ὀλάπαλο, σὰ νεκρὴ βεντάλλια.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΣΥΝΟΔΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

καθηγητὴ στοὺ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀδησσοῦ

Μὲ ἀπολλώνιο ἓνα στίχο μου θάβηλα τὴ φιλία σου, Συνόδη, νὰ ψάλλω.
Τὴν κακία—θυμᾶσαι;—ξεφεύγοντας ποῦ ἀσκημίζει τὸν ὄριο μας τόπο,

Πρὸς τίς χῶρες τοῦ Νότου πλανιόμουνα στὴν ψυχὴ μ' ἓναν τάφο ἀκέριο..
μὰ στὴν ὄρα τὴν κρίσιμη πρόβαλε ἡ δλύμπια μορφή σου μπροστά μου.

Τῆς Φιλίας τὴν Κρήνη Ἐσὺ μοῦ ἀνοιξες, καὶ στὴ φύχτα σου μουῦδωκες κ' ἦπια τὴν οὐράνια στοργή σου, ποῦ δρόσισε τὴ ζωὴ μου, ξανὰ γιά ν' ἀνθίσει.

Καὶ γιά τοῦτο, ἂν ἡ Μοῦσα ἓνα δάφνινο μοῦ φυλά γιά μιὰ μέρα στεφάνι, μὲ συγκίνηση ἱερὴ τὸ τρισέβαστο, θὰ στολίσω μ' ἐκεῖό, μέτωπό σου.

1912

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΔΑ — «Ὅσοι ζωντανοὶ» δρ. 2 (γιά τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΥ (Judas Errant) «Ἀγκάθεια καὶ τριεθόλοι» δρ. 1 (γιά τὸ ἐξωτερικὸ, φρ. 125).

OSCAR WILDE — «DE PROFUNDIS» μετάφρ. Ἄλεξ. Μαρπουτζόγλου δρ. 2 (γιά τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).

VERNON LEE — «Ἡ Ἀριάδνη στὴ Μάντουα», δρᾶμα σὲ πέντε πράξεις (μετάφραση Στέφ. Πάργα) δρ. 1 (γιά τὸ ἐξωτερ. φρ. 1,25).

ΑΥΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ «Ἡ μουσικὴ διὰ τῶν αἰώνων» λεφ. 50.